

0505 – 5. mai

Da brudgommen lot vente på seg, slumret de alle inn og sov. Mat 25: 5.

Disse Kristi ord om de ti jomfruene, både de kloke og de uforstandige, ser vi daglig stadfestet for øynene våre. Vi ser det i den ubegripelige søvn og lunkenhet som hersker over alt i kristenheten.

Verden er død og forherdet i selvsikkerhet eller kjødelig visshet. Hyklerin bedrar seg selv år etter år i en falsk kristendom og et falskt håp. De vakte og kristne blir glemsomme og søvnige. De stanser på halvveien, eller vender seg helt om til den åndelige død.

Og årsaken var at brudgommen lot vente på seg, – tiden ble for lang og ensformig. Ingen åndelige manifestasjoner eller andre ekstraordinære opplevelser. Den ene dagen er som den andre, det ene året går som det andre. Ingen spesielle tegn som tyder på at Herren kommer, er å se.

De ugudelige trives og fryder seg i all sin medgang. De er lykkelige og glade. Den som frykter Herren og søker det usynlige, blir smilt av som en dåre. Han opplever ofte ulykke og motgang. Tusen ting frister øyne og ører, og vil fange ham. Og hjertet bøyes mot jorden.

Alt og alle er talerør for verden. Få eller ingen har omsorg, kommer og advarer og vekker oss, eller gir oss et trøstens ord. Guds ord og bønner forsømmes. Bekjennelsen – og da også forfølgelsen – stopper opp.

Slik er ondskapens time og mørkets makt, når selv en kristen ikke greier å holde seg våken, blir kald og slumrer inn. Og sover han lenge, kan nok også den oljen han en gang hadde, tørke inn. Han glir over i kjødelig visshet, selvsikkerhet og åndelig død.

Den søvn og kulde selv levende kristne faller i, viser seg i at det åndelige og himmelske etter hvert ikke lenger betyr så mye for dem. Mens det jordiske derimot blir stort og viktig for dem. Det som da skjer med en kristen, er at han først blir ganske fornøyd og trygg på seg selv. Kjenner ikke store problemer med synden, ingen kamp mellom Ånden og kjødet. Ingen frykt for fienden. Ingen mistanke rettet mot seg selv.

Som nettopp var Peters tilstand da han så frimodig uttalte at «selv om alle kommer til å ta anstøt på grunn av deg, skal aldri jeg ta anstøt». Noe som skjedde bare få timer før han fornekter sin Herre og Frelser. Og som David da han gikk opp på taket og kastet lettsindige blikk på kvinnen, uten å frykte for noen fare. Eller hver enkelt av oss, når vi ikke lenger er opptatt med å vokse i nåden. Når nåden i Kristus ikke lenger fryder hjertet. Når bønner og Ordet ikke lenger har den samme smaken ... osv.

Men det som da kjennetegner den oppriktige ånden, og skiller en levende kristen fra en død, er at den første snart blir bekymret over sin tilstand, snart får et vekkende blikk fra sin Herre, og går ut og gråter bittert. Eller det går så langt i hans selvtilit at Gud må bruke ytre midler, som tukt og ydmykelser, eller sender en Natan som refser ham. Da innser han sitt eget beste, tar advarsler og tukt til hjertet, bekjenner sin synd og sløvhet, og vender om.

Derimot er det tegn på at søvnen og den kjødelige vissheten er gått over til død og forherdelse, eller kjennetegnet på en falsk kristen, når en hele tiden er fornøyd og trygg. Ikke lar seg advare, men bare fortsetter, som Judas, i bevisst synd, fornekter, skjuler og forsvarer den.

Eller som de uforstandige jomfruene: Utvortes likner de de forstandige i alt. Under det ytre, derimot, i hjertets skjulte dyp, mangler de nådens liv og skole. Men lar det i stillhet bare være med det, inntil videre ... til døren er stengt!

Å, for en forskrekkelig tilstand, når et menneske ikke lenger er i stand til å tenke alvorlig over hvordan de har det med Gud. Ikke i stand til å stanse opp og se sitt forhold til de alvorlige spørsmålene. Ikke kan frykte for sin tilstand, ikke reise noen mistanke mot seg selv –!

Men det er akkurat dette som kjennetegner den menneskelige naturen; En forskrekkelig og sann stadfestelse på den døden som skulle bli følgen av syndefallet, – «da skal du sannelig dø». Og en sann stadfestelse på skildringen i Rom 3: 18: det er ingen gudsfrykt for deres øyne.

De hører, leser og tror gjerne om tusenvis andre at de blir bedratt uten å skjønne at de går fortapt. Men frykter ikke selv for muligheten av at det samme kan skje med dem. De leser og hører om karakteristiske kjennetegn på sin tilstand. Men skyver det fra seg, og snur seg fort til alt jordisk igjen.

Her ser vi sannheten i det Luther sier: «Den som ikke frykter for seg selv, han har all grunn til å frykte», ja, har grunn til virkelig å bli redd. For når en ikke kan frykte eller uroes over sin egen tilstand, kanskje lever i en hemmelig eller kjær synd – og ikke ser faren i dette, ikke ser synden så alvorlig, eller er tilfreds med seg selv og sin kristendom, –. Da er dette fryktelige tegn på en skjult åndelig død. Det er forspillet til en evig jammer.

Mens det nettopp er et karakteristisk kjennetegn på de levende og våkne kristne, at de har en ånd som frykter for å falle ut av nåden. Og det frykter de ofte for selv når det ingen fare er på ferde. De prøver seg selv, er redd for å bedra seg selv, er misfornøyde med seg selv. Og når de kjenner de blir søvnige og glemsomme, er dette det som bekymrer dem sterkest.

Denne årvåkne ånden som frykter angrepene, er også den rette årvåkenhet. Det gjør at sauene holder seg tett inn til hyrden, at kyllingene alltid holder seg under hønas vinger, at Guds barn daglig søker og ikler seg Kristi rettferdighet.

Og da er de hvert øyeblikk bevart mot dommen. Bevart mot alt dette som skal komme. Er hvert øyeblikk ikledd, og i stand til å møte Menneskesønnen.